

Hasła

Duch, rzeczywistość Trójjedynego Boga, jest rzeczywistością Ciała Chrystusa;
Duch rzeczywistości czyni wszystko, co odnosi się
do przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga,
rzeczywistością w Ciele Chrystusa.

Rzeczywistość Ciała Chrystusa to zbiorowe życie, jakie prowadzą
wydoskonaleni Bóg-ludzie, którzy są prawdziwymi ludźmi,
ale nie żyją swoim życiem, lecz życiem przetworzonego Boga,
którego przymioty wyrażają przez swoje cnoty.

Jeśli chcemy posiadać rzeczywistość Ciała Chrystusa,
powinniśmy pozwalać Chrystusowi czynić sobie dom w naszych sercach,
jeśli zaś chcemy żyć w rzeczywistości tego Ciała,
powinniśmy żyć w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa.

Pańskie odzyskiwanie służy zbudowaniu Syjonu,
rzeczywistości Ciała Chrystusa, za pomocą tego,
że wyrażamy swoim życiem Nową Jerozolimę i ją wypracowujemy.

Konferencja w Dzień Dziękczynienia

Charlotte, Stany Zjednoczone, 22 – 25 listopada 2018 r.

Poselstwo pierwsze

Duch rzeczywistości rzeczywistością Ciała Chrystusa

Wersety biblijne: J 14:17; 15:26; 16:13–14; 1 J 5:6; Ef 4:12, 16, 20–21.

I. Pisma Jana objawiają, że Duch jest Duchem rzeczywistości (J 14:17; 15:26; 16:13; 1 J 5:6, 20):

- A. W całym wszechświecie tylko ktoś jeden jest rzeczywisty – Trójjedyny Bóg; jedynie Trójjedyny Bóg jest rzeczywistością (J 14:6; 1 J 5:20).
- B. W nowotestamentowej Bożej ekonomii Duch posiada przymiot rzeczywistości (J 14:17; 15:26; 16:13):
  1. Rzeczywistość to wszechzawierający przymiot Ducha Bożego, ponieważ obejmuje on Ojca, Chrystusa Syna i wszystkie boskie składniki oraz byty (1:17).
  2. Duch jest wszechzawierającą rzeczywistością; dlatego jest ona najwspanialszym przymiotem Ducha (1 J 5:6).
  3. Zgodnie z kontekstem rzeczywistość w Ewangelii Jana 16:13 odnosi się do wszystkiego, czym Trójjedyny Bóg jest i co ma.
- C. Duch rzeczywistości to rzeczywistość Trójjedynego Boga; to rzeczywistość zatem tego wszystkiego, czym Trójjedyny Bóg jest, czego dokonał i co uzyskał oraz osiągnął (14:17; 15:26).
- D. Poza Duchem rzeczywistości nie możemy w swoim doświadczeniu mieć Trójjedynego Boga ani żadnego z boskich przymiotów; rzeczywistością Trójjedynego Boga i wszystkich Jego przymiotów jest Duch rzeczywistości (16:13).

II. Duch rzeczywistości wprowadza nas w całą rzeczywistość (w. 13–14):

- A. Jedynie to, co znajduje się w Duchu rzeczywistości, jest duchową rzeczywistością (14:17; 15:26):
  1. Wszystko, co duchowe, musi znajdować się w Duchu rzeczywistości, zanim będzie mogło się stać rzeczywiste, żywe i organiczne (1 J 5:6).
  2. Duch rzeczywistości jest Wykonawcą wszystkiego, co duchowe (J 16:13–14).
- B. Duch rzeczywistości wprowadza wierzących w całą rzeczywistość Trójjedynego Boga i wszelkich duchowych spraw (2 Kor 13:13).
- C. W Ewangelii Jana 16:13 *rzeczywistość* odnosi się do tego, co ma Ojciec, co ma Syn i co Duch otrzymuje od Syna i z tego, co ma Ojciec:
  1. Rzeczywistością jest to, co ma Ojciec i co ma Syn, a także to, co otrzymuje Duch (14:6, 17).
  2. To, co ma Ojciec, staje się tym, co ma Syn; to, co ma Syn, otrzymuje Duch; a to, co otrzymuje Duch, zostaje nam ujawnione (15:26).
  3. Ojciec jest ucieleśniony w Synu, Syn przemienił się i jest Duchem, Duch zaś jest dosięgnięciem nas przez Boską Trójcę (2 Kor 13:13).
- D. Za pośrednictwem Ducha przekazywana jest nam rzeczywistość Trójjedynego Boga; rzeczywistość zatem, w którą wprowadza nas Duch, jest rzeczywistością Trójjedynego Boga (1 J 4:13–14; 5:6).
- E. Podczas gdy Duch rzeczywistości wprowadza nas w boską rzeczywistość dzięki temu, że ją przekazuje, ta boska rzeczywistość – przetworzony i zwieńczony Trójjedyny Bóg – staje się budulcem naszej istoty (Ef 3:14–17a).
- F. Duch rzeczywistości – pełne urzeczywistnienie Syna – wprowadza nas w całą rzeczywistość Chrystusa, włączywszy to wszystko, czym On jest i co ma oraz co uzyskał i osiągnął (J 16:13–14).
- G. Duch rzeczywistości wprowadza nas w rzeczywistość Ciała Chrystusa (Ef 4:4).

III. Duch jako rzeczywistość Trójjedynego Boga jest również rzeczywistością Ciała Chrystusa (J 14:17; 15:26; 16:13; 1 J 5:6; 1 Kor 12:12–13; Ef 4:4):

- A. Ciało Chrystusa jest kościołem i całą jego rzeczywistość stanowi Duch rzeczywistości przetworzonego oraz zwieńczonego Trójjedynego Boga; jeśli nie byłoby Ducha rzeczywistości, nie byłoby Ciała Chrystusa, kościoła (J 16:13).
  - B. Rzeczywistością Ciała Chrystusa jest Duch, którego otrzymaliśmy, doświadczamy i którym – Jego wieloma aspektami – się radujemy (7:37–39; 20:22).
  - C. Duch rzeczywistości czyni wszystko z przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga rzeczywistością w Ciele Chrystusa (2 Kor 13:13; 1 Kor 12:12–13, 27).
  - D. Wszechwystarczalny Bóg (Rdz 17:1; Flp 1:19), który jest Duchem rzeczywistości mieszkającym w naszym duchu i łączącym się w jednego zespolonego ducha (Rz 8:10; 1 Kor 6:17), jest sekretem wszystkiego, czym przetworzony i zwieńczony Trójjedyny Bóg jest dla Ciała Chrystusa.
  - E. Wszystko, czego przetworzony i zwieńczony Trójjedyny Bóg doświadczył, łącznie ze wcieleniem, ukrzyżowaniem i zmartwychwstaniem, urzeczywistnia się za pośrednictwem Ducha rzeczywistości i staje przymiotami oraz doświadczeniami Ciała Chrystusa w rzeczywistości (Ef 4:4–6).
  - F. Jedynie gdy dotykamy się rzeczywistości za pośrednictwem Ducha rzeczywistości, możemy wyrażać życie Ciała (1 J 5:6; J 16:13–14; Ef 4:4, 12, 15–16).
- IV. Jeśli mamy być w rzeczywistości Ciała Chrystusa, Duch musi być ukonstytuowany w naszej istocie (J 14:16–20)**
- A. Duch rzeczywistości przyszedł do wierzących, żeby być w nich rzeczywistością Chrystusa (15:26; 16:13–14).
  - B. Wszechzawierający Chrystus, ucieleśnienie Trójjedynego Boga, w pełni urzeczywistnia się jako Duch rzeczywistości, który w nas mieszka; zamieszkujący Duch rzeczywistości jest rzeczywistością Chrystusa (14:10–11, 16–20).
  - C. Być w rzeczywistości Ciała Chrystusa to mieć Ducha rzeczywistości wbudowanego w nas i ukonstytuowanego w naszej istocie (Ef 3:16–21; 4:4–6, 12, 16).
- V. Rzeczywistość Ciała Chrystusa to „rzeczywistość [...] w Jezusie” (w. 21):**
- A. Rzeczywistość w Jezusie to faktyczny stan życia Jezusa, opisany w czterech Ewangeliach (w. 21).
  - B. Esencją życia Jezusa jest rzeczywistość (J 1:14, 17; 14:6).
  - C. „Rzeczywistość” występująca w Liście do Efezjan 4:24 to uosobienie Boga:
    1. Rzeczywistość tę było widać w życiu Jezusa.
    2. Ludzkie życie Jezusa było zgodne z rzeczywistością, czyli z samym Bogiem.
    3. Bóg był z Nim, a On był z Bogiem i Go wyrażał; takie znaczenie ma zwrot *rzeczywistość jest w Jezusie*.
  - D. W taki sposób, w jaki Pan Jezus żył na ziemi, powinny dzisiaj żyć członki Ciała Chrystusa (w. 17, 20–21; 5:1–2, 8):
    1. Norma naszego codziennego życia musi być zgodna z rzeczywistością w Jezusie, wyrażaną przez Niego, gdy był On na ziemi (4:20–21).
    2. Musimy uczyć się Chrystusa i być nauczani w Nim, żeby prowadzić życie rzeczywistości (w. 20–21; 2 J 1; J 4:23–24).
    3. Jako członki Ciała Chrystusa powinniśmy prowadzić życie rzeczywistości – jak rzeczywistość jest w Jezusie – życie wyrażania Boga (Ef 5:30; 4:20–21).
    4. Rzeczywistość w Jezusie powinna się powielić w Jego licznych członkach, żeby mogli oni żyć zbiorowo w rzeczywistości Ciała Chrystusa (J 14:19).

Poselstwo drugie

Życ w zmartwychwstaniu ze względu na rzeczywistość Ciała Chrystusa

Wersety biblijne: 2 Kor 1:8–9; Rz 8:28–29; Flp 3:10–11; 2 Kor 4:16; 1 Kor 15:58.

I. Aby żyć w zmartwychwstaniu, musimy widzieć odsłoniętą prawdę na temat Chrystusowego zmartwychwstania:

- A. Chrystusa w Jego człowieczeństwie zrodził Bóg w Jego zmartwychwstaniu, żeby był pierwotnym Synem Bożym, Głową Ciała (Dz 13:33; Rz 8:29b).
- B. Bóg Ojciec odrodził wszystkich wierzących Chrystusa za pomocą zmartwychwstania Chrystusa, żeby powstał kościół – Jego Ciało, Jego reprodukcja (1 P 1:3; J 12:24; 1 Kor 10:17).
- C. Chrystus, ostatni Adam, stał się życiodajnym Duchem (15:45b).
- D. Bez tych głównych elementów Pańskiego zmartwychwstania (pierworodnego Syna Bożego, wielu synów Bożych i życiodajnego Ducha) nie byłoby żadnego kościoła, Ciała Chrystusa ani Bożej ekonomii (por. Kol 1:18; 1 Kor 12:12; Ef 4:4).

II. Laska, która zakwitła, oznacza, że Chrystus, Zmartwychwstały, powinien być w nas życiem, życiem codziennym i życiem zmartwychwstania oraz że to życie powinno wypuszczać pąki, zakwitać i wydawać owoc, by osiągnąć dojrzałość (Lb 17:8):

- A. W szesnastym rozdziale Księgi Liczb, gdy dzieci Izraela podniosły bunt, Bóg nakazał dwunastu przywódcom, by wzięli dwanaście lasek, po jednej od każdego z dwunastu pokoleń Izraela, i położyli je w namiocie spotkania przed Arką (17:4); potem powiedział: „Laska męża, którego obrałem, zakwitnie” (w. 5).
- B. Każda z dwunastu lasek była bez liści, bez korzeni, sucha i martwa; która zakwitnie, będzie laską wybraną przez Boga; widzimy tutaj, że zmartwychwstanie stanowi podstawę wyboru dokonywanego przez Boga i że podstawa ta jest czymś spoza naszego naturalnego życia; tak więc laska, która zakwitła, oznacza nasze doświadczanie Chrystusa w Jego zmartwychwstaniu, przyjęcie nas przez Boga, co służy władzy w posłudze danej przez Boga.
- C. Zasada wszelkiej służby tkwi w kwitnącej lasce; Bóg zwrócił wszystkie jedenaście lasek przywódcom, lecz zatrzymał laskę Aarona i włożył ją do Arki na wieczną pamiątkę; oznacza to, że zmartwychwstanie stanowi wieczną zasadę w naszej służbie Bogu (w. 9–10):
  - 1. W zmartwychwstaniu wszystko jest z Boga, a nie z nas; tylko Bóg, nie my, jest w stanie coś uczynić (Flp 3:10–11).
  - 2. To, co możemy zrobić, należy do sfery naturalnej, a to, czego nie możemy zrobić – do sfery zmartwychwstania; musimy najpierw osiągnąć swój kres, dopiero wtedy przekonamy się, że jesteśmy zupełnie bezużyteczni (Mt 19:26; Mk 10:27; Łk 18:27).
  - 3. Jeśli ktoś nie uświadomił sobie nigdy własnej bezradności, nigdy nie będzie mógł doświadczyć mocy Bożej; zmartwychwstanie oznacza, że sami nie damy sobie rady i że Bóg wszystko uczynił (por. 2 Kor 1:8–9; 4:7).

III. Aby być w rzeczywistości Ciała Chrystusa, musimy być całkowicie w Chrystusowym życiu zmartwychwstania:

- A. Kościół jest całkowicie zbudowany z pierwiastka Chrystusa, przebywa całkowicie w zmartwychwstaniu i w okręgach niebiańskich (1 P 1:3; Ef 2:6; por. Rdz 2:21–24).
- B. Kościół jako Ciało Chrystusa, przedstawiony w formie typu przez złoty świecznik, ukazuje Chrystusa, który jest życiem zmartwychwstania; życie to rośnie, rozgałęzia się, wypuszcza pączki i kwitnie, żeby wydawać światło (Wj 25:31–40; Lb 17:8; Obj 1:11–12).
- C. Gdy nie żyjemy przez swoje naturalne życie, ale przez boskie życie w nas, przebywamy w zmartwychwstaniu; wynikiem tego jest Ciało Chrystusa (Flp 3:10–11):
  - 1. Z wszystkich nas Pan musi uczynić uczniów, byśmy byli boskimi i mistycznymi uczniami, prowadzącymi boskie życie dzięki zapieraniu się swego naturalnego życia (por. J 3:8).
  - 2. Wykonywanie czegokolwiek w naturalnym życiu, nawet zgodnego z Pismem Świętym, nie jest rzeczywistością Ciała Chrystusa (1 Kor 3:12).

IV. Aby żyć w zmartwychwstaniu, musimy znać, doświadczać i zyskiwać Boga zmartwychwstania (2 Kor 1:8–9):

- A. Bóg działa przez krzyż, żeby położyć nam kres, żeby nastał nam koniec; wówczas nie będziemy już ufali sobie, ale Bogu zmartwychwstania (w. 9).
- B. Wprawdzie żywy Bóg może wykonać wiele na rzecz człowieka, jednak Jego życie i natura w niego się nie wbudowały; gdy Bóg zmartwychwstania działa, Jego życie i natura w niego się wbudowały (4:16):
  - 1. Bóg nie działa w taki sposób, by dać poznać swą moc w zewnętrznych dziełach, ale działa, żeby przydać siebie człowiekowi i w niego się wbudować (Ga 4:19).
  - 2. Bóg posługuje się otoczeniem, żeby wbudować w nas swe życie i naturę (2 Kor 4:7–12; 1 Tes 3:3).
  - 3. Abyśmy żyli w zmartwychwstaniu i ukonstytuowali się Bogiem zmartwychwstania, dzięki „wszystkiemu” musimy się upodobnić do obrazu Chrystusa, pierwotnego Syna Bożego (Rz 8:28–29; Hbr 12:10; Jr 48:11).
  - 4. Głównym celem cierpień w tym wszechświecie, szczególnie dotyczących dzieci Bożych, jest to, żeby przez te cierpienia sama natura Boga mogła wbudować się w naturę człowieka, by ten mógł zyskać Boga w najpełniejszym stopniu (2 Kor 4:16).
  - 5. Gdy przeżywamy nieszczęścia, codziennie w nas musi zachodzić nieustannie odnawianie, żeby Bóg mógł spełnić pragnienie swego serca i uczynić nas Nową Jerozolimą (Ez 36:26; 2 Kor 5:17; Obj 21:2).
- C. Aby żyć w zmartwychwstaniu, codziennie musimy ulegać odnawianiu dzięki posilaniu się świeżym zasobem życia zmartwychwstania (2 Kor 4:16):
  - 1. Prawdziwe życie chrześcijańskie to takie, w którym Bóg zmartwychwstania dodaje się do nas rano i wieczorem i dzień za dniem (Kol 2:19; Rz 8:10, 6, 11).
  - 2. Aby otrzymać odnawiającą zdolność boskiego życia w zmartwychwstaniu, musimy mieć kontakt z Bogiem, otwierać się na Niego i pozwalać Mu wchodzić w nas i na nowo do nas się dodawać dzień za dniem (Flp 2:13; 3:10–11):
    - a. Odnawiamy się za pomocą krzyża, Ducha Świętego, naszego zespolonego ducha i słowa Bożego (2 Kor 4:10; Tt 3:5; Ef 4:23; 5:26).
    - b. Musimy codziennie rano być ożywieni (Mt 13:43; Prz 4:18).
    - c. Powinniśmy przychodzić na spotkanie stołu Pańskiego na zasadzie nowości, a więc przebaczać innym i dążyć do tego, by nam przebaczano (Mt 26:29; 5:23–24; 18:21–22, 35).
  - 3. Uśmiercanie przez krzyż prowadzi do przejawiania się życia zmartwychwstania; to codzienne uśmiercanie służy uwolnieniu boskiego życia w zmartwychwstaniu (2 Kor 4:10–12).
- D. Z naszymi naturalnymi zdolnościami i siłą musi się rozprawić krzyż, byśmy stali się użyteczni w zmartwychwstaniu i wypełniali służbę Panu (Flp 3:3):
  - 1. Po odstawieniu Mojżesza na bok przez Boga na czterdzieści lat, nauczył się on służyć Bogu zgodnie z Jego prowadzeniem i Mu ufać (Wj 2:14–15; Dz 7:22–36; Hbr 11:28).
  - 2. Gdy Piotr stał się kompletną porażką, nauczył się służyć braciom przez wiarę i z pokorą (Łk 22:32–33; J 18:15–18, 25–27; Mt 26:69–75; 1 P 5:5–6).
  - 3. Siedmiokrotnie wzmocniony życiodajny Duch honoruje jedynie to, co jest w zmartwychwstaniu; jeśli wykonujemy jakieś dzieło, które nie jest w zmartwychwstaniu, życiodajny Duch nigdy go nie uhonoruje (1 Kor 15:58; 3:12).

Poselstwo trzecie

Być w rzeczywistości Ciała Chrystusa, żyjąc w organicznej więzi i w zespolonym duchu oraz będąc upodobnianymi do Chrystusowej śmierci

Wersety biblijne: J 15:4–5; Rz 12:4–5; 8:4; 1 Kor 6:17; 12:12–13, 27; Flp 3:10.

I. Wchodzimy w rzeczywistość Ciała Chrystusa dzięki życiu w organicznej więzi z Chrystusem (J 15:4–5; 1 Kor 1:30; Rz 12:4–5):

- A. Bóg chce mieć takie relacje z człowiekiem, żeby On i człowiek byli wszczępieni w siebie i przez to stali się jedno w organicznej więzi (6:3–5):
  1. Bóg pragnie, żeby życie boskie i ludzkie połączyły się razem i stały jednym życiem; taka jedność jest organiczną więzią, więzią w życiu – wszczępionym życiu (w. 3–5; 11:17–24).
  2. Uwierzyć w Chrystusa to przyjąć w siebie Jego jako boskie życie, byśmy mieli z Nim organiczną więź w boskim życiu (J 3:15; 15:4–5).
- B. Dwunasty rozdział Listu do Rzymian mówi o Ciele z punktu widzenia organicznej więzi, jednoczącego życia, życia, które jednoczy się razem nie tylko z Chrystusem, lecz także z wszystkimi członkami Chrystusa (w. 4–5):
  1. Tym, na czym się skupia chrześcijańskie życie, i jego centrum jest Ciało, które jest najwyższym poziomem Bożego objawienia i szczytowym elementem Bożego ustawicznego działania (1 Kor 12:12, 27; Ef 1:22–23; 4:4, 12, 16; 5:23, 30; Kol 2:19).
  2. Jesteśmy jednym Ciałem w Chrystusie i mamy z Nim organiczną więź (Rz 12:4–5):
    - a. Wyrażenie *w Chrystusie* zawsze oznacza bycie jedno organicznie z Chrystusem.
    - b. Więź ta czyni nas jedno w życiu z Chrystusem i ze wszystkimi innymi członkami Jego Ciała.
    - c. Ciało Chrystusa nie jest organizacją ani klubem towarzyskim, ale prawdziwie organizmem wytworzonym dzięki więzi w życiu, jaką mamy z Chrystusem (1 Kor 6:17; 12:27).
  3. Być właściwie organicznym w Ciele to być organicznie połączonym z Chrystusem (Rz 12:4–5):
    - a. Ciało jest czymś, co trzyma się razem w organicznej więzi z Chrystusem.
    - b. Realność Ciała to pozostawanie w organicznej więzi z Chrystusem (J 15:4–5).

II. Żyjemy w rzeczywistości Ciała Chrystusa dzięki życiu w zespolonym Duchu (Rz 8:4; 1 Kor 6:17):

- A. Jedyny w swoim rodzaju Boży zamiar polega na zespoleniu się Boga z nami, żeby On stał się naszym życiem, naszą naturą i zawartością, a my – Jego wyrazem (J 14:20; 15:4–5; Ef 3:16–21; 4:4–6).
- B. Ciało Chrystusa to powiększenie Go, Boga-człowieka, Tego, który jest zespoleniem Boga i człowieka (Łk 1:31–35; Ef 1:22–23; 4:16):
  1. Musimy rozumieć Ciało Chrystusa z perspektywy zespolenia Boga i człowieka (1 Kor 6:17).
  2. W Ewangeliach zespolenie Boga i człowieka doprowadziło do powstania Głowy, a w Dziejach Apostolskich powiększenie zespolenia Boga i człowieka doprowadziło do powstania Ciała Chrystusa (Ef 1:22–23; 4:15–16).
  3. Przetworzony i zwieńczony Trójjedyny Bóg zespała się ze swoimi wybranymi ludźmi w ich człowieczeństwie, i zespolenie to jest prawdziwą jednością Ciała Chrystusa (w. 3; J 17:21–23).
  4. Kościół jako Ciało Chrystusa jest gronem ludzi, którzy pozwalają Bogu zespałać się z nimi i którzy są z Nim zespoleni (Ef 3:16–21).
  5. Rzeczywistość Ciała Chrystusa to życie codzienne, jakie prowadzą Bóg-ludzie, którzy są połączeni i scaleni razem z Bogiem i Nim ukonstytuowani, dzięki zespoleniu człowieczeństwa z boskością i boskością z człowieczeństwem (4:1–6, 15–16).
- C. Ciało Chrystusa to sprawa przebywania całkowicie w zespolonym duchu; być zatem w rzeczywistości Ciała Chrystusa to żyć w zespolonym duchu (Rz 8:4; 12:4–5; 1 Kor 6:17; 12:12–13, 27; Ef 2:22; 4:16, 23):

1. Związek Boga i człowieka to związek dwóch duchów, Ducha Bożego i ducha człowieka (1 Kor 2:11–16); związek tych dwóch duchów stanowi najgłębszą tajemnicę w Biblii.
2. Boża ekonomia skupia się na zespolonym duchu, boskim Duchu zespolonym z ludzkim duchem; cokolwiek Bóg zamierza uczynić bądź cegokolwiek dokonać, wiąże się to z tym, na czym skupia się ta ekonomia (Ef 3:9, 5; 1:17; 2:22; 4:23; 5:18; 6:18).
3. To, co wynika z Pierwszego Listu do Koryntian 6:17, jest wspaniałe i daleko idące.
4. Bycie jednym duchem z Panem oznacza, że jesteśmy w Nim i że On jest w nas (J 15:4–5).
5. My i On organicznie się scaliliśmy, zmieszaliśmy, żeby stać się jedno w życiu; my i Chrystus jesteśmy jedną wspaniałą, żyjącą całością (1 Kor 12:12).
6. Boski Duch i ludzki duch są w nas zespoleni w jedno, żebyśmy prowadzili życie Boga-człowieka, życie, które jest Bogiem, a jednak człowiekiem, i człowiekiem, a jednak Bogiem; to rzeczywistość Ciała Chrystusa (Ga 2:20; Flp 1:19–21a).

III. Rzeczywistość Ciała Chrystusa jest zbiorowym życiem upodobniania się do śmierci Chrystusa (3:10; Rz 12:4–5; 1 Kor 12:12–13, 27):

- A. Być upodobnionym do śmierci Chrystusa to obierać tę śmierć za formę (Flp 3:10):
  1. Forma Chrystusowej śmierci odnosi się do Chrystusowego doświadczenia nieustannego uśmiercania Jego ludzkiego życia, by w ten sposób On mógł żyć przez życie Ojca (J 6:57; 5:19; 4:34; 5:30; 7:18; 17:4).
  2. Życie Jezusa stanowi dla nas model, i powinniśmy być masowym powieleniem tego modelu (1 P 2:21; Rz 8:29).
  3. Nasze życie powinno być upodobnione do formy Chrystusowej śmierci dzięki umieraniu codziennie dla naszego ludzkiego życia, byśmy w ten sposób prowadzili boskie życie (Łk 9:23; J 12:25–26).
- B. Aby być w rzeczywistości Ciała Chrystusa, musimy być upodobnieni do śmierci Chrystusa za pomocą krzyża (Flp 3:10):
  1. Krzyż — śmierć Chrystusa — stanowi centrum i wszystko w sposobie, w jaki prowadzimy chrześcijańskie życie, żeby wypełnić Boży zamysł.
  2. W naszym doświadczeniu punktem zwrotnym w prowadzeniu życia z Chrystusem jest krzyż.
  3. Jako kontynuacja Chrystusa powinniśmy prowadzić codziennie ukrzyżowane życie (1 Kor 15:31; 2 Kor 4:10–11).
- C. Takie życie umierania dla siebie i życia na co dzień dla Boga służy temu, by Chrystus, pierwszy Bóg-człowiek uformował się w swoich licznych członkach, wielu Bóg-ludziach w celu zbudowania swego organicznego Ciała (Ga 4:19; Ef 4:12, 16).
- D. Musimy być tymi, którzy prowadzą ukrzyżowane życie dzięki nieustannemu obieraniu Chrystusowej śmierci za formę naszego życia; jedynie dzięki takiemu zbiorowemu życiu na co dzień będziemy mogli mieć rzeczywistość Ciała Chrystusa (Flp 3:10; Rz 12:5; 1 Kor 2:2; 12:27).

Scalanie służące rzeczywistości Ciała Chrystusa

Wersety biblijne: 1 Kor 12:24; 10:17; Kpł 2:4; Ef 3:16–17a; 4:16; 1 Kor 13:4–8a.

- I. **Najwyższym szczytem Bożej ekonomii jest rzeczywistość Ciała Chrystusa; ta rzeczywistość jest czymś całkowicie organicznym (Rz 8:2, 6, 10–11; 12:4–5).**
- II. **Pańskie odzyskiwanie służy zbudowaniu Ciała Chrystusa; poznanie Ciała więc jest właściwym odzyskiwaniem Pana (1 Kor 12:27; Ef 4:16; Kol 3:15):**
  - A. Kościół obiera Ciało Chrystusa za swój organiczny czynnik; bez Ciała Chrystusa kościół jest pozbawiony życia i pozostaje jedynie ludzką organizacją (1 Kor 1:2; 12:12–13, 27).
  - B. Ciało stanowi głębsze znaczenie kościoła; bez Ciała kościół nie ma sensu i jest pozbawiony znaczenia (Rz 12:4–5; 16:1, 4, 16).
  - C. Starsi powinni nawzajem siebie paść i kochać, żeby stanowić model życia Ciała; powinni kochać siebie nawzajem, ich żony powinny kochać siebie nawzajem i powinni oni też kochać nawzajem swoje dzieci (J 21:15–17; 1 Kor 13:4–8a).
  - D. Jeśli mamy osiąść rzeczywistość Ciała Chrystusa, musimy pozwolić Chrystusowi uczynić sobie dom w naszych sercach; rzeczywistość Ciała to wewnętrzne doświadczenie zamieszkującego w nas Chrystusa (Ef 3:16–17a; 4:16; Kol 1:27; 3:4, 15).
  - E. Pan pilnie potrzebuje, by rzeczywistość Ciała Chrystusa wyraziła się w miejscowych kościołach; jeżeli nie będzie konkretnego wyrazu Ciała, Pan Jezus nie powróci (Ef 1:22–23; 4:16; 5:27, 30; Obj 19:7).
  - F. Pan potrzebuje, żeby zwycięzcy realizowali Bożą ekonomię, żeby miał On swoje Ciało i zniszczył wroga; bez zwycięzców nie można zbudować Ciała Chrystusa, a jeśli nie można go zbudować, Chrystus nie powróci po swoją oblubienicę (Ef 1:10; 3:10; Obj 12:11; 19:7–9).
  - G. Pańskie odzyskiwanie polega na zbudowaniu Syjonu – zwycięzców jako rzeczywistości Ciała Chrystusa, która znajduje swe zwieńczenie w Nowej Jerozolimie; w życiu kościoła musimy starać się dotrzeć na dzisiejszy Syjon (Ef 1:22–23; 4:16; 1 Kor 1:2; 12:27; Obj 14:1; 21:2).
- III. **Bóg scalił razem Ciało (1 Kor 12:24); słowo scalił znaczy „dopasował”, „zharmonizował”, „powściągnął” i „połączył” i wskazuje na utratę różnic:**
  - A. Aby się scalać ze względu na rzeczywistość Ciała Chrystusa, musimy przechodzić przez krzyż i być przez Ducha, aby udzielać innym Chrystusa w celu zbudowania Ciała Chrystusa.
  - B. Scalanie oznacza, że powinniśmy zawsze zatrzymać się na społeczność z innymi; nie powinniśmy czynić niczego, jeśli nie będziemy mieli wpiętej społeczności z innymi świętymi, którzy z nami się koordynują, ponieważ społeczność nas dopasowuje, harmonizuje, powściąga i zespala.
  - C. Grupa braci odpowiedzialnych może często razem się spotykać, ale nie być scalona; być scalonym oznacza, że jakąś strunę poruszają w was inni i wy w nich dzięki przechodzeniu przez krzyż, czynieniu różnych rzeczy przez Ducha i czynieniu wszystkiego w celu udzielania Chrystusa dla dobra Jego Ciała.
  - D. Takie scalanie nie jest spotkaniem towarzyskim, ale scalaniem się Chrystusa, którym pojedyncze członki, kościoły w regionie, współpracownicy i starsi się radują, którego doświadczają i w którym mają udział.
  - E. Scalanie służy zbudowaniu powszechnego Ciała Chrystusa (Ef 1:23) i zwieńczeniu Nowej Jerozolimy (Obj 21:2), która jest ostatnim celem Bożej ekonomii, zgodnej z upodobaniem Boga (Ef 3:8–10; 1:9–10).
- IV. **Musimy iść śladami apostołów i wprowadzać wszystkich świętych w życie scalania całego Ciała Chrystusa; apostoło wprowadził nas w takie życie w wyniku polecenia i pozdrawiania innych, żeby Bóg pokoju zmiażdżył szatana pod naszymi stopami i żebyśmy radowali się obfitą łaską Chrystusa (Rz 16:1–16, 21–23, 20).**
- V. **Scalanie ma na celu wprowadzić nas wszystkich w rzeczywistość Ciała Chrystusa:**
  - A. Musimy być w kościołach miejscowych, stanowiących sposób na wprowadzenie nas w rzeczywistość Ciała Chrystusa, które jest celem.

- B. Najwyższym szczytem w Pańskim odzyskiwaniu, mogącym prawdziwie, praktycznie i naprawdę wypełnić Bożą ekonomię jest to, że Bóg doprowadza do powstania organicznego Ciała, żeby było ono Jego organizmem, a nie powstania fizycznie licznych kościołów miejscowych.
  - C. Myśl Pawła, że kościół jest jednym chlebem (1 Kor 10:17), nie była jego własnym wymysłem; zaczerpnął on ją z ofiary pokarmu ze Starego Testamentu (Kpł 2:4); całą mąkę mieszano z oliwą; na tym polega scalanie.
  - D. Prawie nikt nie mówi o scalaniu, ponieważ jest to nie tylko bardzo wzniosłe i głębokie, lecz także bardzo tajemnicze; nie dokonuje się ono w sferze fizycznej; istotą naszego scalania jest rzeczywistość Ciała Chrystusa.
- VI. Rzeczywistość Ciała Chrystusa to zbiorowe życie codzienne, które prowadzą wydoskonaleni Bóg-ludzie; są oni prawdziwymi ludźmi, nie żyją jednak przez swoje życie, tylko życie przetworzonego Boga, którego przymioty zostały wyrażone przez ich cnoty.**
- VII. Rzeczywistość Ciała Chrystusa to codzienne życie zespalania prowadzone w wiecznym połączeniu odrodzonych, przeobrażonych i otoczonych chwałą trójczęściowych Bóg-ludzi z Trój-jedynym Bogiem w zmartwychwstaniu Chrystusa:**
- A. Posługujemy się słowem *zespalanie*, ponieważ to życie dalej trwa.
  - B. Takie codzienne życie zespalania znajduje się w zmartwychwstaniu Chrystusa, a rzeczywistością tego zmartwychwstania jest Duch; to zmartwychwstanie udziela wierzącym zwieńczonego Boga i uwalnia życie, które przewycięża śmierć.
- VIII. Takie zbiorowe i codzienne życie zespalania, które prowadzą wydoskonaleni Bóg-ludzie, znajduje swe ostateczne zwieńczenie w Nowej Jerozolimie i w nowym niebie oraz nowej ziemi – Bożym przyroście i wyrazie na wieczność.**

Poselstwo piąte

Życ w rzeczywistości Ciała Chrystusa dzięki życiu w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa

Wersety biblijne: Ef 1:22–23; 3:16–17a, 19b; 4:16; Flp 1:8.

- I. Jeśli pragniemy mieć rzeczywistość Ciała –Chrystusa, musimy pozwalać Chrystusowi, by czynił sobie dom w naszym sercu (Ef 1:22–23; 3:17a; 4:16):**
- A. Ciało Chrystusa buduje Chrystus, który jako Duch wchodzi do naszego ducha i stamtąd rozprzestrzenia się do umysłu, emocji i woli, żeby zająć całą naszą istotę (3:16–17a; 4:16).
  - B. Rzeczywistością Ciała Chrystusa jest wewnętrzne doświadczanie zamieszkującego w nas Chrystusa (Kol 1:27; 2:19; 3:4, 10–11, 15–16; 4:15–16).
  - C. Jedynie dzięki wewnętrznemu doświadczaniu Chrystusa jako życia możemy osiągnąć rzeczywistość Ciała Chrystusa (1:27; 3:4, 10–11; 2:19).
  - D. Gdy Chrystus czyni sobie dom w naszym sercu, zostaniemy napełnieni ku całej pełni Bożej; tą pełnią jest Chrystus, Ciało Chrystusa, które jest zbiorowym wyrazem Trójjedynego Boga (Ef 3:17a, 19b).
  - E. Rzeczywistość życia Ciała jest wynikiem czynienia domu przez niezmiernego Chrystusa w naszym sercu (w. 17–18; 4:16).
  - F. Zawartością kościoła, Ciała Chrystusa, jest Chrystus, który wbudował się w naszą istotę (Ga 1:15–16; 2:20; 4:19; Kol 3:4, 10–11).
- II. Jeśli mamy żyć w rzeczywistości Ciała Chrystusa, musimy żyć w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa (Flp 1:8; Ef 4:16):**
- A. Jako człowiek Chrystus posiadał wewnętrzne ludzkie części, pełniące różne funkcje, a doświadczenia, jakie miał w tych wewnętrznych częściach, były doświadczeniami w Jego umyśle, emocjach, woli, duszy, sercu i duchu, włączywszy Jego miłość, pragnienia, odczucia, myśli, decyzje, motywy i zamiary (Łk 2:49; J 2:17; Mt 26:39; Iz 53:12; 42:4; Mk 2:8).
  - B. Paweł był kimś, kto nieustannie doświadczał Chrystusa w Jego wewnętrznych częściach (Flp 2:5; 1 Kor 2:16b; Rz 8:6):
    - 1. Był jedno z Chrystusem nawet w Jego wewnętrznych częściach – w okazywanych uczuciach, czułym miłosierdziu i zrozumieniu (Flp 1:8).
    - 2. Nie trzymał się swych wewnętrznych części, ale obierał wewnętrzne części Chrystusa za własne:
      - a. Obierał nie tylko umysł Chrystusowy, lecz także całą Jego wewnętrzną istotę.
      - b. Wewnętrzna istota Pawła uległa zmianie, przestawieniu i przemodelowaniu.
      - c. Jego wewnętrzna istota została przebudowana za pomocą wewnętrznych części Chrystusa.
    - 3. To, co w Chrystusie było jako prawdziwość – szczerść, wierność i wiarygodność – było też i w Pawle (2 Kor 11:10).
    - 4. Miłość, jaką Paweł darzył świętych, nie była jego naturalną miłością, ale miłością w Chrystusie, czyli Chrystusową miłością; Paweł kochał więc świętych nie swoją naturalną miłością, ale miłością Chrystusa (1 Kor 16:24).
  - C. Aby żyć Chrystusa, trzeba pozostawać w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa (Flp 1:21a, 8):
    - 1. Paweł doświadczył wewnętrznych części Chrystusa; był jedno z Nim w Jego wewnętrznych częściach, gdy tęsknił za świętymi (w. 8).
    - 2. Paweł nie prowadził życia w swojej naturalnej istocie; prowadził życie w wewnętrznych częściach Chrystusa (Kol 3:12).
    - 3. Jeśli mamy być tymi, którzy są w Chrystusie, musimy być w Jego wewnętrznych częściach, czułych i wrażliwych uczuciach (J 15:4a).
    - 4. Życ Chrystusa to trwać w Jego wewnętrznych częściach i tam radować się Nim jako łaską (Flp 1:7; 4:23).

- D. W Liście do Filemona przedstawiony jest nam obraz życia, jakie Ciało Chrystusa prowadzi w Jego wewnętrznych częściach (w. 7, 12, 20).
- E. Paweł żył w rzeczywistości Ciała Chrystusa dzięki obieraniu Chrystusowych uczuć za własne; uczucia, jakie Chrystus miał względem Ciała, stały się uczuciami, jakie Paweł miał względem Ciała (Flp 1:8):
1. Paweł obierał wewnętrzne części Chrystusa Jezusa za własne wewnętrzne części, troszcząc się o Ciało Chrystusa (w. 8).
  2. Podobnie do Pawła powinniśmy obierać odczucie Głowy za własne odczucie; to jest najkonierniejsze dla życia w rzeczywistości Ciała Chrystusa (Kol 3:12).
- F. Jeśli my, członki, będziemy mieli odczucie Głowy we wszystkim, to będziemy mieli wzgląd na Ciało i będzie nas ono obchodziło (1 Kor 12:12–27).

III. Im częściej żyjemy w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa, tym więcej będziemy uświadamiali sobie Ciało Chrystusa i mieli wobec niego silniejsze odczucia (w. 26–27; Rz 12:15):

- A. Jako członki Ciała Chrystusa musimy mieć świadomość Ciała i odczucie wobec niego; Ciało jest powszechne i świadomość go i odczucie wobec niego również są powszechne (1 Kor 12:26–27; Flp 1:8).
- B. Abyśmy żyli w rzeczywistości Ciała Chrystusa, musimy być świadomi tego Ciała (Rz 12:4–5, 15).
- C. Świadomość Ciała Chrystusa to odczucie Chrystusowego życia w nas (Kol 3:4, 15; Rz 8:2, 6, 10–11; 12:4–5):
1. Jeśli będziemy posługiwali się tym odczuciem, doprowadzi to nas do uświadomienia sobie spraw związanych z Ciałem (w. 15).
  2. Jeśli będziemy rozwijali w sobie to odczucie, uzdolni nas ono do wyczuwania problemów, jakie wynikają w Ciele.
  3. Jeśli często będziemy posługiwali się tym odczuciem, jeśli będziemy kochali Pana i dbali o kościół, odczucie to stanie się odczuciem, świadomością Ciała (2 Kor 11:28–29).
- D. Gdy inni będą doznawali cierpienia bądź błogosławieństwa, utożsamimy się z nimi i będziemy odczuwali te same trudności bądź błogosławieństwa, jeśli będziemy mieli świadomość Ciała (1 Kor 12:26–27).
- E. Rozwijać świadomość Ciała Chrystusa dzięki życiu w wewnętrznych częściach Chrystusa (Flp 1:8; Kol 3:10–12, 15; Flm 7, 12, 20):
1. Ponieważ jesteśmy członkami Ciała Chrystusa, musimy mieć świadomość Ciała i odczucie wobec niego dzięki życiu w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa (1 Kor 12:26–27).
  2. Za sprawą życia w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa, obieraniu Jego odczucia i zdania za nasze odczucie i zdanie, będziemy praktykowali życie kościoła w rzeczywistości Ciała Chrystusa (Flp 1:8).

Poselstwo szóste

Wyrażać życiem i wypracowywać Nową Jerozolimę, żeby zbudować Syjon jako rzeczywistość Ciała Chrystusa

Wersety biblijne: Ef 4:15–16; Kol 2:19; Ps 36:8–9; Obj 2:7; 21:18–23; 22:1–5.

- I. Pańskie odzyskiwanie polega na zbudowaniu Syjonu, który jest rzeczywistością Ciała Chrystusa, dzięki wyrażaniu życiem i wypracowywaniu Nowej Jerozolimy:**
- A. Syjon, najważniejsza część i piękno świętego miasta, Jerozolimy, symbolizuje zwycięzców, którzy są wysokim szczytem, centrum, wyniesieniem, wzmocnieniem, ubogaceniem, pięknem i rzeczywistością kościoła (Ps 48:2, 11–12; 50:2; 20:2; 53:6a; 87:2).
  - B. Zwycięzcy, będący Syjonem, są rzeczywistością Ciała Chrystusa i wieńczą budowę Ciała Chrystusa w kościołach miejscowych, by wprowadzić ukończone święte miasto, Nową Jerozolimę, Święte Świętych jako Boże mieszkanie w wieczności (Obj 21:1–3, 16, 22).
  - C. W nowym niebie i nowej ziemi Syjonem stanie się cała Nowa Jerozolima wraz ze wszystkimi wierzącymi jako zwycięzcami (w. 7).
- II. Wyrażać życiem Nową Jerozolimę to inaczej wzrastać „w Głowę”, co odbywa się dzięki zespalaniu się Boga z człowiekiem; wypracowywać Nową Jerozolimę zaś to inaczej pozwalać, by nasze działanie wpływało „z Głowy” ze względu na jedność Ciała Chrystusa (Kpł 2:4–5; J 6:57; 7:37; 17:21, 23; Ef 4:3–4a, 11–16; Kol 2:19; 1 Kor 3:6–12a; 10:3–4, 17; 12:12–13; Obj 2:7; 21:9–11; 22:14, 17):**
- A. Bóg pragnie zdobyć Nową Jerozolimę poprzez organiczne Ciała Chrystusa, powstałe w kościołach miejscowych, które stanowi jej zapowiedź (2:7; 12:5; 14:1–4).
  - B. W ostatecznym rozrachunku kościoły miejscowe przestaną istnieć; na zawsze pozostanie tylko Ciała Chrystusa, które będzie jedynym wzajemnym mieszkaniem Boga i człowieka; Bóg i człowiek, poślubieni sobie, zespoleni ze sobą i zinkorporowani razem będą stanowić jedną całość – będą wielkim, zbiorowym Bogiem-człowiekiem (1:11–12; 21:2–3, 22; 22:17a).
- III. To, czym charakteryzuje się Nowa Jerozolima, powinno stać się naszym osobistym, a także zbiorowym doświadczeniem, by stać się Nową Jerozolimą; i ją zbudować dzięki temu, że Bóg zespała się z człowiekiem, ze względu na jedność Ciała Chrystusa, by wypełnić Jego wieczny zamysł:**
- A. Nowa Jerozolima to ogół zwycięzców; resztki Pańskich wierzących, pierwsi zwycięzcy, będą oblubienicą Chrystusa przez okres tysiąca lat (19:7–9; 20:4–6); następnie dołączą oni do pozostałych Pańskich wierzących, późniejszych zwycięzców, i będą małżonką Chrystusa na wieki (21:2–3, 7):
    1. Pierwsi zwycięzcy, którzy są rzeczywistością Syjonu w obrębie Jerozolimy, rzeczywistością Ciała Chrystusa w obrębie kościoła, mają w sercu drogi prowadzące na Syjon; zwycięzcy ci obierają w swoim wnętrzu drogę kościoła, dzięki temu że zostają włączeni w Boga, który jest ich mieszkaniem, za pośrednictwem ukrzyżowanego Chrystusa, którego symbolizuje ołtarz z brązu – gniazdo, w którym mogą się schronić, oraz za pośrednictwem zmarłego Chrystusa we wniebowstąpieniu, którego symbolizuje ołtarz kadzidlany – dom, w którym mogą odpocząć (Ps 48:2; 84:3–5; por. Prz 27:8).
    2. Zwycięzca to inaczej kochać Chrystusa bardziej niż samego siebie, bardziej niż życie własnej duszy; zwycięzca zna i kocha tylko i wyłącznie Chrystusa ze względu na Jego Ciała (Flp 3:10; 4:12; Obj 2:4–5, 7; 12:11).
    3. Pan czeka, aż grono zwycięzców zacznie wyrażać życiem rzeczywistość Jego Ciała w zmarłych wstaniu, by stać się Jego oblubienicą, sprowadzić Go i wprowadzić wiek królestwa; dlatego musimy modlić się: „Panie, chcę przyjąć Twoje miłosierdzie i łaskę i być jednym z Twoich zwycięzców”.
  - B. Aby wyrażać życiem i wypracowywać Nową Jerozolimę, co prowadzi do zbudowania Syjonu, który jest rzeczywistością Ciała Chrystusa, musimy trzymać się następującej zasady: Boża obecność stanowi kryterium w każdej sprawie (21:22; 22:4; Wj 25:30; Ps 27:4–5, 8; 31:20; 91:1):

1. Nowy Testament rozpoczyna się od pojedynczego Chrystusa, Boga-człowieka, „Boga z nami”, a kończy Nową Jerozolimą, która jest zbiorowym Chrystusem, wielkim Bogiem-człowiekiem, „Jahwe, który jest tam” (Mt 1:23; Ez48:35).
  2. Duch to obecność Chrystusa z naszym duchem; musimy żyć i podejmować działania w osobie Chrystusa, w Jego obecności, zgodnie z wyrazem całej Jego osoby wyrażającej się w Jego oczach (2 Tm 4:22; Rz 8:16; 2 Kor 3:17–18; 2:10, 13; Wj 33:11a, 14–17; 1 Kor 14:24–25; por. Obj 5:6).
- C. Aby wyrażać życiem i wypracowywać Nową Jerozolimę, co prowadzi do zbudowania Syjonu, który jest rzeczywistością Ciała Chrystusa, musimy podlegać panowaniu tronu Bożego, panowaniu Boga (22:1, 3):
1. Grzech to bezprawie, które detronizuje Boga; musimy zdetronizować siebie, unżyć się, żyć w swoim duchu, koordynować się ze świętymi, żeby Bóg mógł się poruszać; musimy również zachowywać w naszym życiu chrześcijańskim i życiu kościoła „czyste niebo”, dzięki czemu będzie nas napępiać rządząca Boża obecność królującej łaski (1 J 3:4; Ez 1:13–16, 22, 26; Rz 5:21; Obj 4:1–3; 22:1; por. 1 Krl 10:18).
  2. Aby to osiągnąć, trzeba we wszystkim oddawać pierwszeństwo Bogu i całkowicie podporządkować się Jego władzy oraz zarządzaniu; w ten sposób wypełni On swój wieczny zamysł w nas, poprzez nas i z nami (Rz 5:17; Mt 8:9; Rz 14:17; por. Lb 17:8).
- D. Aby wyrażać życiem i wypracowywać Nową Jerozolimę, co prowadzi do zbudowania Syjonu, który jest rzeczywistością Ciała Chrystusa, potrzebny jest przepływ i zaopatrzenie w życie (Obj 22:1–2; Hymny, nr 509):
1. Płynąca rzeka życia i drzewo życia z jadalnymi owocami powinny stanowić wyróżnik naszego życia chrześcijańskiego i życia kościoła; dzięki nim radujemy się Bogiem, naszym prawdziwym ogrodem Eden, rozkoszą, rozrywką i radością (Rdz 2:8–10; Ps 36:8–9; 43:4a; Ne 8:10).
  2. Pić jednego Ducha to zespalać się z Duchem, który jest jednością jednego Ciała; wymaga to od nas, byśmy wzywali nieustannie Pana i z radością czerpali wodę z Niego, źródła żywej wody (1 Kor 12:12–13; Ef 4:3–4a; Iz 12:3–4; Jr 2:13; J 4:10, 14; 7:37–39; Obj 22:17).
  3. W życiu kościoła podstawową sprawą powinno być jedzenie z drzewa życia, czyli radowanie się Chrystusem, który jest naszym zasobem życia; żeby radować się Chrystusem, trzeba kochać Go pierwszą miłością; miłość do Pana idzie w parze z radowaniem się Nim i byciem Jego świadectwem (2:4, 7; 22:14).
- E. Aby wyrażać życiem i wypracowywać Nową Jerozolimę, co prowadzi do zbudowania Syjonu, który jest rzeczywistością Ciała Chrystusa, musimy być pełni światła życia (21:11, 23; 22:5; Łk 11:33–36):
1. Światłem Nowej Jerozolimy jest Bóg, oświecająca chwała, która świeci z Chrystusa Odkupiciela, lampy, a całe miasto to boskie światło rozsiewa; dzisiaj tym rozsiewającym boskie światło dyfuzorem jest Ciało Chrystusa (Obj 21:23–24a; 22:1, 5; 21:11; Ef 5:8–9).
  2. Światło to obecność Boga; gdy w tym świetle radujemy się Chrystusem, działem przeznaczonym nam przez Boga, doznajemy uwolnienia od władzy ciemności, królestwa szatana i zostajemy przeniesieni do królestwa Syna Bożej miłości (Kol 1:12–13; Dz 26:18; Rz 13:11–14; por. Mk 9:2–8).
  3. Boże światło znajduje się w sanktuarium, Bożym mieszkaniu, którym jest nasz duch (Ef 2:22), oraz w kościele (1 Tm 3:15); w duchu i w kościele otrzymujemy boskie objawienie, jak również wyjaśnienie naszych problemów (Ps 73:16–17, 22–26).
- F. Aby wyrażać i wypracowywać Nową Jerozolimę, co prowadzi do zbudowania Syjonu, który jest rzeczywistością Ciała Chrystusa, musimy mieć udział w Bogu Ojcu w Jego boskiej naturze, którą symbolizuje złoto, podstawa miasta (2 P 1:4; Obj 21:21b):
1. Jedna ulica z czystego złota symbolizuje to, że gdy żyjemy i pracujemy zgodnie z boskim życiem, które płynie w boskiej naturze, nie możemy się zgubić, jesteśmy czysti, prości i nieskomplikowani (22:1; 2 Kor 11:2–3).

2. Boska natura to to, czym Bóg jest; musimy ćwiczyć swojego ducha i radować się Bogiem jako Duchem (naturą osoby Boga), trwać w boskiej społeczności i radować się Bogiem jako miłością (naturą esencji Boga) oraz światłem (naturą wyrazu Boga) (J 4:24; 1 J 4:8; 1:5, 3).
- G. Aby wyrażać życiem i wypracowywać Nową Jerozolimę, co prowadzi do zbudowania Syjonu, który jest rzeczywistością Ciała Chrystusa, musimy doświadczać Boga Syna w Jego śmierci i zmartwychwstaniu, których symbolem są bramy z pereł (Obj 21:21a):
1. Perła symbolizuje wynik wydzielania Chrystusa w dwóch aspektach: w Jego odkupieńczej i uwalniającej życie śmierci oraz Jego udzielającym życia zmartwychwstaniu (J 12:24; 19:34; por. Za 13:1; Jr 2:13).
  2. Musimy doświadczać śmierci Chrystusa dzięki mocy Jego zmartwychwstania, żeby zostać upodobnionymi do Jego śmierci i obrazu pierworodnego Syna Bożego (Flp 3:10; 1:19; Rz 8:29; 2 Kor 4:7–13).
- H. Aby wyrażać życiem i wypracowywać Nową Jerozolimę, co prowadzi do zbudowania Syjonu, który jest rzeczywistością Ciała Chrystusa, musimy doświadczać Boga Ducha w Jego dziele przeobrażenia, czego symbolem jest mur z jaspisu i jego fundamenty z drogich kamieni (Obj 21:18–20):
1. Wzrastając w boskim życiu w Chrystusie, który jest żywym kamieniem, jesteśmy przeobrażani w drogic kamienie, aby wyglądać tak samo jak Bóg (1 P 2:4; 1 Kor 3:12a; Obj 21:10–11; 4:3; 2 Kor 3:18; Rz 12:2).
  2. Zadaniem muru jest oddzielenie, uświęcenie, miasta dla Boga od wszystkiego, co nie jest Bogiem; dzięki temu miasto staje się świętym miastem; kolejnym zadaniem muru jest chronić na ziemi interesy bogactw boskości Boga oraz tego, co osiągnął On w swym zwieńczeniu (Obj 21:2a, 10b; por. J 17:17).
- I. Aby wyrażać życiem i wypracowywać Nową Jerozolimę, co prowadzi do zbudowania Syjonu, który jest rzeczywistością Ciała Chrystusa, musimy staczać duchową walkę; za czasów Nehemiasza „ci, którzy budowali mury, i którzy nosili ciężary, jedną ręką dźwigali pracując, a drugą trzymali broń” (Ne 4:17):
1. Z atakiem wroga wiążą się trzy aspekty: drwiny wroga (2:10; 4:2–3); knute przez niego intrygi polegające na tym, iż niszczyciele boskiej budowli inicjują spotkania i rozmowy (6:2); oraz działania służące temu, by nas zniechęcić, osłabić, wywołać duchową chorobę i rozdźwięk (4:10–12).
  2. Nehemiasz, który kochał Boga, modlił się do Niego, żeby nawiązać z Nim kontakt w społeczności; w celu odbudowania muru oparł się na Bożym słowie, modlił się zgodnie z nim i był bojowo nastawiony, by podjąć działanie we właściwy, bojowy sposób w zmartwychwstaniu (1:1–11; 2:4; 4:4–9; 13:1–30).
  3. Musimy dawać odpór zasadzkom diabelskim i toczyć bitwę w Ciele Chrystusa bojowymi modlitwami, modląc się o każdym czasie w duchu; w ten sposób wkładamy całą zbroję Bożą i budujemy Ciało Chrystusa, które jest domem Bożym ku chwale Boga i Bożym królestwem, w którym rozciąga się Jego panowanie; dzięki temu Boża ekonomia całkowicie się wypełni (Ef 6:10–20).